

„Jo, netop. Den Aften mener jeg.“

Frk. Ragnhild gav sig Luft i en lille nervøs Latter.

„Ja, De bliver dog Dem selv lig, Hr. Hansted! Hvor kan De nu finde paa at udmale det uskyldige lille Selskab med saa forskrækkelige Farver. Det var jo ganske tarveligt og bestod næsten udelukkende af Familjen. Der var jo den Gang endnu Sorg hos Generalkonsulens for lille Kaj. Jeg husker i hvert Fald, at næsten alle Damerne var i Sort. Jeg ogsaa!“

„Ja — De ogsaa!“

„Men . . . det er virkelig komisk . . . hvor kommer De dog til at tænke paa den Slags ligegyldige gamle Ting?“

„Jo, jeg skal sige Dem, Frøken Tønnesen, — jeg gør i Dag mit Regnskab op.“

„Ja saa,“ sagde hun kort. „Men mig skylder De ikke Noget. Ikke en Gang en Forklaring.“

„Jo, det er just det, jeg gør. Jeg skylder Dem meget mere, end De vistnok aner . . . meget mere, end jeg nogen Sinde formaar at betale Dem tilbage. Nu kan jeg godt sige det, — ja nu er det min Pligt at sige det, — den Aften, vi her taler om, afgjorde Gud min Skæbne. Og De — Frøken Tønnesen — var Redskabet i hans Haand!“